

даже половинъ „старецъ.“ И ядохме здравата. (Безводното поле не ни плашеше вече, защото си бѣхме купили отъ Бургасъ манерки за вода).

А докато се навечеряме, месечината се плъзна по небето и почна да ни се усмива, като обичлива леля.

Тръгнахме. И азъ прѣвъ усилихъ хода. Защото ми обясниха, какво е „лъджа“. То било гореща вода, която извираше отъ земята! Това ме порази. Да обичамъ азъ толкова география и никой да не ми каже досега, че не нѣкжде по свѣта, а тука, въ моята родина, имало да извира гореща вода направо отъ земята. (Тогава нѣмаше още български учебници по география, нѣмаше и четива за деца!) А знаяхъ вече толкосъ градове — все пешъ ги бѣхъ изходилъ — Добричъ, Силистра, Русе. Но по тамъ не се знаеше нѣщо подобно!

Идѣше ми да се осъмня, да не вѣрвамъ. Но ме бѣше срамъ: нали Стоянъ не вѣрваше даже, че земята се върти?

А отъ Бургасъ до „Лъджата“ не било близо: 20 к.м. Стигнахме по сръднощъ. Изпрѣчи ни се нѣкакъвъ схлупенъ ханъ, а задъ него — малко подалечъ — се кумѣше една четвъртита малка каменна сграда, отъ която излизаше пара. Разбира се, това не бѣше още нѣщо кой знай какво: и турскитѣ „хамами“ (бани) въ Варна сж каменни сгради, и отъ тѣхъ излиза пара. Но водата имъ нагрѣватъ въ голѣми казани: тя не извира отъ земята! Азъ се заветекохъ. Не, чудно! Наистина чудно! Вратитѣ на лъджата бѣха отворени, нѣмаше никой, влизаше се направо — и хопъ, разкри се голѣмъ „хаузь“ (басейнъ) съ гореща вода, която играе! Да, личеше какъ извира тя изподъ плочитѣ, съ каквито бѣше покрито дъното на „хауза“.